

תפ"ח 58432/10/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

17 נובמבר 2022

תפ"ח 58432-10-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' הנשיאה אסתר הלמן - אב"ד
כב' השופטת יפעת שטרית
כב' השופטת אוסילה אבו - אסעד
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

נוכחים:

מטעם המאשימה : עו"ד טל מושקוביץ

מטעם הנאשם : עו"ד יובל זמר

הנאשם הובא באמצעות הליווי

גזר דין

השופטת א. אבו - אסעד :

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות מין ואלימות בבת זוגו לשעבר.
2. תחילה, כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום והוחל בשמיעת ראיות. נוהלו שתי ישיבות הוכחות שבמהלכן החלה להישמע עדות המתלוננת.
3. הסדר הטיעון שאליו הגיעו הצדדים כלל תיקון של כתב האישום והסכמה שהנאשם יחזור בו מכפירתו, יודה ויורשע במיוחס לו בכתב האישום המתוקן (הוגש וסומן כא/1).
4. ההסדר לא כלל הסכמה לגבי העונשים שיוטלו על הנאשם, והצדדים טענו לעניין זה באופן חופשי.

עמוד 1

עובדות כתב האישום המתוקן

5. כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם שני אישומים.

בחלק הכללי לכתב האישום צוין, כי הנאשם והמתלוננת, ילידת 1987 (להלן: "**המתלוננת**"), ניהלו ביניהם מערכת יחסים זוגית במשך כשלוש שנים, עד לחודש 9/2021. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, המתלוננת התגוררה עם שלושת ילדיה בדירתה (להלן: "**הדירה**"),

בחודש 8/2021 יחסיהם של המתלוננת והנאשם עלו על שרטון. לאחר מכן, ועד סוף 9/2021 הנאשם והמתלוננת היו בקשר, אך יחסיהם היו עכורים ומלאי מריבות. ביום 21/9/2021 הנאשם והמתלוננת נפרדו. בסמוך למועד האחרון הנ"ל, ולפני 30/9/2021, השיב הנאשם למתלוננת את מפתחות הדירה והשניים נפרדו.

האישום הראשון - ביום 22/8/2021, בזמן שהנאשם והמתלוננת שהו בדירה, נתגלעה ביניהם מריבה סביב מערכת היחסים שלהם. במהלך המריבה האמורה עלתה האפשרות לפרידת השניים זה מזו. במהלך המריבה שבר הנאשם כוסות יין שנרכשו על ידו בעבר לדירה, וניסה לתלוש מדפים מקירות המטבח. המתלוננת ביקשה מהנאשם להירגע. בהמשך ישיר לכך, הורה הנאשם למתלוננת להביא לו את החפצים שהוא רוצה, ביניהם גם המדפים שעל קיר המטבח. המתלוננת פירקה את המדף תוך שהנאשם צועק עליה "קדימה, קדימה". בשלב זה אמרה המתלוננת לנאשם שהוא מתעלל בה, וכי בכוונתה להתקשר למשטרה. לצורך מימוש כוונתה זו הוציאה המתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד שלה מכיסה, אך הנאשם לקח את מכשיר הטלפון הנייד מידי המתלוננת וניתק ממנו את כרטיס הסיים.

מיד לאחר מכן, שפך הנאשם צנצנת פפריקה וצנצנת פלפל שהיו במקום על ראשה של המתלוננת, ושבר צנצנת זכוכית עם מלח. המתלוננת ביקשה מהנאשם לעזוב אותה, הלכה לחדר הילדים והביאה ממנו את מכשיר הטלפון הנייד של בנה. הנאשם לקח את מכשיר הטלפון הנייד הנוסף מידי המתלוננת וזרק אותו מעבר לארון שהיה במקום על מנת שלא תוכל להגיע אליו.

בשלב זה, דחף הנאשם את המתלוננת לחדר השינה והפיל אותה על המיטה. הנאשם ריתק את המתלוננת למיטה כשהיא שכובה על גבה תוך שהיא מתנגדת פיסיית. בהמשך קרע הנאשם את חולצתה של המתלוננת, עלה על המתלוננת עם ברכיו - כך שהוא הניח את ברכיו על צלעות המתלוננת, ואחז את ידי המתלוננת בחוזקה מאחורי גבה כך שהיא לא יכולה היתה לזוז. הנאשם חנק את המתלוננת, ולאחר מכן שחרר את אחיזתו בצווארה ואיים עליה במלים "אם לא תהיי שלי לא תהיי של אף אחד".

באותו שלב הנאשם ניסה לנשק את המתלוננת, והיא הזיזה את ראשה מצד לצד. הנאשם הפשיל את מכנסיו ותחתוניו ולאחר מכן הפשיל את מכנסיו המתלוננת ובגדיה התחתונים, הוציא את איבר מינו וחיכך אותו בגופה של המתלוננת לשם ביזויה וסיפוקו המיני.

בסמוך לאחר מכן, הנאשם סגר את דלת חדר השינה, הניח כיסא בכניסה לחדר והתיישב עליו במטרה לחסום את פתח החדר. כל זאת באומרו למתלוננת שהיא לא תצא. המתלוננת משכה ברגלי הכיסא והפילה את הנאשם ארצה, אך הנאשם שב לשבת על הכיסא ואמר שוב שלא יתן למתלוננת לצאת. בנוסף, איים הנאשם על המתלוננת שלא כדן שיהרוג אותה. לאחר תחינות איפשר הנאשם למתלוננת לצאת למטבח לשתות מים, ולאחר שנרגע הלכו הנאשם והמתלוננת לישון יחד על הספה בסלון הדירה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות וסימנים כחולים בגופה.

במעשיו המתוארים לעיל ביצע הנאשם במתלוננת, בניגוד להסכמתה החופשית, מעשה מגונה בכוח, כלא אותה שלא כדן, תקף הנאשם את המתלוננת - בת זוגו, שלא כדן ואיים עליה בפגיעה בגופה שלא כדן, בכוונה להפחידה.

בגין האמור לעיל, הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בביצוע עבירות אלה: **מעשה מגונה בכוח** - עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) **לחוק העונשין**, התשל"ז - 1977 (כפי שהדברים תוקנו בהסכמה ביום 19.10.22), **כליאת שווא** - עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; **תקיפת בת זוג** - עבירה לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; **ואיומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

האישום השני - ביום 21/9/2021 בשעה 20:14, בעת ששהתה המתלוננת בדירה, שלחה המתלוננת לנאשם הודעות ביישומון וואטסאפ, וזאת לאחר שהתעורר בה חשד וכעס שהנאשם נכנס לדירה באותו יום, ללא רשות. באותו הזמן הנאשם היה בבניין המגורים של המתלוננת והשיב בשעה 20:15: "אני עולה", "אף אחד לא יאשים אותי" ו"נעשה פיצוץ אחת ולתמיד", והמתלוננת השיבה שאינה מעוניינת לדבר איתו.

בהמשך לכך, דפק הנאשם על דלת הדירה אך המתלוננת לא פתחה לו את הדלת. בתגובה פנה הנאשם לארון החשמל שמחוץ לדירה וניתק את החשמל מהדירה. המתלוננת ביקשה מהנאשם לחבר את החשמל מחדש, אך הוא סירב. בעקבות כך פתחה המתלוננת את דלת הדירה כדי לחבר בעצמה את החשמל, והנאשם נכנס לדירה.

בשלב זה, שלף הנאשם את האקדח האישי שלו (להלן: "**האקדח**"), דרך אותו, ואמר למתלוננת שהיא לא תהיה של אף אחד אחר. מיד לאחר מכן, כיוון הנאשם את האקדח לסנטרו והכניס את הקנה לתוך פיו. הנאשם לקח את ידה של המתלוננת וניסה להניחה על האקדח, תוך שהוא אומר למתלוננת שהוא ידאג שיאשימו אותה במותו ושהוא רוצה לפגוע בעצמו, כי היא לא רוצה להיות איתו. בתגובה לכך ביקשה המתלוננת מן הנאשם שיירגע ויחדל ממעשיו. בהמשך, הוציא הנאשם את המחסנית מהאקדח וכדור נפל על הרצפה. הנאשם עזב את ידה של המתלוננת, הרים את הכדור, מסר שהוא מצטער ועזב את הדירה.

לאחר המתואר לעיל, הנאשם והמתלוננת נפרדו, אך נותרו בקשר טלפוני. סמוך לפרידתם ולפני 30/9/2021, השיב הנאשם את מפתחות הדירה למתלוננת.

הנאשם לא השלים עם הפרידה וניסה להשיב את המתלוננת אליו. ביום 30/9/2021 בשעה 13:24 שבה המתלוננת לדירה מהעבודה ומצאה את הנאשם מחכה לה בדירה, וזאת מבלי שיש ברשותו מפתח לדירה, או היתר להיכנס לדירה. הנאשם נעמד מאחורי המתלוננת במטבח הדירה, כשהיא עומדת עם הגב אליו וחיבק אותה. לאחר מכן סובב הנאשם את המתלוננת עם הפנים אליו וחיבק אותה פעם נוספת. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיעזוב אותה. הנאשם שיחרר את אחיזתו במתלוננת ואמר לה שהוא אוהב אותה ושהוא מצטער. לאחר מכן לקח הנאשם סכין מטבח ודקר את עצמו פעמיים בבטן, וזאת במטרה להחזיר את המתלוננת אליו. המתלוננת לקחה את הסכין מידי של הנאשם וזרקה אותה דרך חלון הבית, והנאשם עזב את המקום כשהוא מדמם בבטנו.

ביום 1/10/2021 שוחחה המתלוננת עם הנאשם, ובישיחתה זו הבהירה לו שהיא לא רוצה יותר שום קשר עמו. כמו כן, המתלוננת חסמה את הנאשם באפליקציית הוואטסאפ. חרף זאת, הנאשם התקשר למתלוננת מיום 30/9/2021 ועד יום מעצרו 667 פעמים.

במעשיו המתוארים הטיל הנאשם אימה על המתלוננת, והכל כדי להניעה לעשות מעשה, נכנס לדירה, כאשר באחת הפעמים נשא נשק חם במטרה להפחיד את המתלוננת, להקניטה ולעבור עבירה, וכן עשה שימוש במתקן בזק באופן שיש בו לפגוע, להפחיד, להטריד ולהרגיז שלא כדין.

בגין האמור, הורשע הנאשם בביצוע העבירות הבאות: **סחיטה באיומים** - עבירה לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין; **הסגת גבול** - עבירה לפי סעיף 447(א)(2)+(ב) לחוק העונשין; **הטרדה באמצעות מתקן בזק** - עבירה לפי סעיף 30 לחוק התקשורת, התשמ"ב - 1982.

ראיות לעונש

6. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, הונח בפנינו תסקיר של נפגעת העבירה. כמו כן, במסגרת ראיות הנאשם לעונש, שמענו את דברי אחותו של הנאשם.

תסקיר נפגעת העבירה

7. מפאת צנעת הפרט, לא יובאו כל הממצאים והמסקנות שפורטו בצורה יסודית וממצה בתסקיר נפגעת העבירה. להלן אעמוד רק על עיקרי הדברים שהובאו בתסקיר האמור, ככל שהם רלוונטיים לשלב זה של גזירת העונש.

על פי האמור בתסקיר, המתלוננת - נפגעת העבירה, התמודדה במהלך חייה עם מצבים מורכבים וחווה קשיים שכוללים ניהול מערכת יחסים אלימה ומורכבת עם בעלה לשעבר. לצד אלה, חווה המתלוננת הצלחות והישגים בתחומים מסוימים. כתוצאה מפגיעת הנאשם בה, חווה המתלוננת תחושה של שבר רגשי ונפשי עמוק, שהוביל

לאובדן ביטחון ואמון בעצמה וביכולותיה, ופגע ביכולתה להסתכל על העולם כעל מקום בטוח. האירועים מושא כתב האישום הותירו את המתלוננת עם פגיעות נפשיות, רגשיות ותפקודיות. על פי אבחון פסיכיאטרי שנערך בעניינה, המתלוננת נמצאת כיום במצב של פוסט טראומה. כתוצאה ממצבה האמור, המתלוננת נזקקה עד כה לקבלת טיפולים שונים והיא עשויה להזדקק לטיפול דומים גם בעתיד.

עורכת התסקיר התרשמה מהמאמצים ומהכוחות שהמתלוננת משקיעה בהחלמתה ובחזרתה לאיזון בכל מישורי חייה. עם זאת, נוכח מצבה המורכב, עומדת עוד בפני המתלוננת דרך שיקומית ארוכה ומורכבת, זאת מאחר ובתודעת המתלוננת הסכנה טרם חלפה. דבר זה גורם למתלוננת מתח וחוסר שקט תמידיים, ואירועי הפגיעה מושא התיק דנן מקבלים ביטוי בהופעתם של סימפטומים פוסט טראומטיים על בסיס יומי.

בעניין ההליך המשפטי, שיתפה המתלוננת את עורכת התסקיר בקושי העצום אותו חוותה במעמד מתן עדותה בבית המשפט, אשר הקשה עליה להשלים את מתן העדות והניע אותה בסופו של דבר לבקש כי עדותה תופסק. המתלוננת מרגישה אשמה ומאמינה כי אוזלת כוחותיה היוותה הגורם לתיקון כתב האישום. המתלוננת שיתפה את עורכת התסקיר בחששה שמא התיקון שנערך בכתב האישום, על דרך הקלה בסעיפי האישום המיוחסים במסגרתו לנאשם, יביא להטלת עונש מקל על הנאשם שאינו משקף את חומרת הפגיעה שנגרמה לה על ידו.

בסופו של דבר, הביאה עורכת התסקיר את המלצתה לכלול בגזר הדין שיינתן בעניינו של הנאשם רכיב משמעותי של פיצוי כספי, וזאת כהכרה בפגיעה ובנזקים שנגרמו למתלוננת. פיצוי שיהווה עבור המתלוננת גם אקט של קבלת אחריות מצדו של הנאשם לפגיעה ולסבל שגרם לה.

עדות אחותו של הנאשם (להלן: "האחות")

8. בעדותה לפנינו, עמדה אחותו של הנאשם על מעמדו ומאפייני אישיותו של אחיה - הנאשם. בדבריה לפנינו סיפרה הנ"ל על מותו של אחיה (ואחי הנאשם), מוות שגרם למשבר אצל כל בני המשפחה, ובמיוחד אצל הנאשם שהיה קרוב מאוד לאח המנוח. בעקבות פטירתו של האח, הוריהם התגרשו זה מזו, ומאותו רגע הנאשם הפך להיות אב הבית. בתוך כך הוא פעל על מנת לגבש את אחיו ואחיותיו ודאג להזמין באופן קבוע לארוחות שבת, חגים וימי הולדת.

בנוסף, ציינה האחות, כי הנאשם הוא אבא למופת לשני בנים מתבגרים. הנאשם דואג לחינוך בניו ובד-בבד גם מפנק אותם ומבלה עמם זמן איכות.

בהתייחס לאירועים המתוארים בכתב האישום, ציינה האחות כי אלה זעזעו את כל המשפחה, שלא ציפתה כי הקשר הזוגי שבין הנאשם לבין המתלוננת יגיע למקום הזה. היא ציינה בנוסף, כי היא ובני משפחתה מאמינים ובטוחים כולם שהנאשם למד את הלקח, והבין שחיי השתנו. דבריה אלה נאמרו, לטענתה, על רקע שיחות שהיו לה עם הנאשם, שבהן ביטא האחרון צורך להתחיל בטיפול אישי כדי שיוכל להשתקם ולקום מחדש על רגליו.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

9. בטיעוניה לעונש עתרה המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם לעבירות שביצע הנאשם וזאת בהתחשב בטיבן, מהותן ונסיבות ביצוען. לדידה, מתחם העונש ההולם, בנסיבות דנן, נע בין 5 ל- 10 שנות מאסר בפועל, בנוסף למאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננת.

10. ב"כ המאשימה טען כי יש להתייחס לרצף המקרים שבגין ביצועם הורשע הנאשם, כאל מסכת אירועים מתמשכת שהיו לה כמה ביטויים, חלקם (מושא האישום הראשון) חמורים יותר, וחלקם האחר (מושא האישום השני) חמורים עדיין אך במידה פחותה יותר. מכאן שאין מניעה לטעמו מקביעת מתחם עונש אחד בגין כל האירועים ובלבד שמתחם העונש ייקח בחשבון, לחומרא, את העובדה שהיו כאן ריבוי מקרים וריבוי עבירות.

11. ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על הערך המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות ונסיבות ביצוען. הוא התייחס לחומרת העבירות שבוצעו ע"י הנאשם כלפי בת זוגו. תחילתן של אלה במעשי אלימות משפיליים למדי, וחוסר אפשרות של המתלוננת להיחלץ מהסיטואציה שאליה נקלעה, ואחריתן בעבירת המעשה המגונה שכללה התנהלות אלימה מצד הנאשם. כך שאם בוחנים את העבירה של המעשה המגונה שבוצע על ידי הנאשם, ניתן בנקל לקבוע כי מדובר במעשה המצוי ברף הגבוה ביותר, כפסע בינו לבין עבירות אינוס. מעשיו הכוחניים של הנאשם כלפי המתלוננת הותירו על גופה של המתלוננת חבלות גופניות. גם אחרי אירוע זה הנאשם לא חדל מהתנהלותו העבריינית ומנע מהמתלוננת לצאת מהחדר, ובעשותו כן ביצע עבירה נוספת של כליאת שווא.

גם האישום השני, למרות ריכוזו בגדרי כתב האישום המתוקן, הוא אישום חמור. השימוש שנעשה במסגרתו באקדח, בוודאי שמטיל אימה, וביתר שאת על רקע ההתנהלות הקודמת של הנאשם, כמתואר בעובדות האישום הראשון, וכן על רקע האיום של הנאשם כלפי המתלוננת כי יפיל אותה בגרימה למותו. זאת, בדגש על כך שמדובר בנאשם שעבד באותם זמנים בגופי האכיפה, דבר שכשלעצמו מטיל אימה. גם ההתנהלות הנוספת עם הסכין, הכניסה לבית המתלוננת, וההתנהלות הטורדנית שכללה אין-ספור פניות באמצעות מכשיר הטלפון, כל אלה מלמדים על התנהלות אלימה מצד הנאשם כלפי בת זוגו, המתלוננת, שכל חטאה הוא בכך שזו ביקשה להיפרד מבן זוגה- הנאשם.

12. בעניין מדיניות הענישה הנהוגה, הפנה ב"כ המאשימה לשני גזרי דין אשר ממחישים לגישתו את מדיניות הענישה במקרים דומים. גזר הדין הראשון אליו הופנינו כאמור, ניתן בתפ"ח (מחוזי ירושלים) 661/09 מ"י נ' **מרדכי מזרחי** (פורסם במאגרים המשפטיים, 27.10.2010), שבו יוחס לפורץ, שנכנס לדירה עם סכין, ביצוע מעשה מגונה בכוח. באותו מקרה גזר בית המשפט המחוזי על הנאשם עונש של 6 שנות מאסר ופיצוי בסך 100,000 ₪. ערעור שהוגש על גזר הדין לבית המשפט העליון נדחה. גזר הדין השני אליו הפנה אותנו ב"כ המאשימה ניתן בתפ"ח (מחוזי תל-אביב-יפו) 16334-11-19 מ"י נ' **דהרי** (פורסם במאגרים המשפטיים, 22.3.2021). גם באותו מקרה נדון עניינו של נאשם שפרץ לדירה וביצע במתלוננת מעשה מגונה בכוח, אלא שהפעם, בשונה מגזר הדין בתיק הראשון הנ"ל ובשונה מהמקרה שבפנינו, המעשה נגדע בשלביו המוקדמים.

בגזר הדין שניתן בעניינו קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם כמתחיל ב- 3 שנות מאסר ומסתיים ב- 7 שנות מאסר והטיל על הנאשם עונש של 6 שנות מאסר בפועל.

בהתייחס לשני גזרי הדין הנ"ל נכון היה ב"כ המאשימה לאשר קיומו של שוני בין המקרים מושאם לבין המקרה שלפנינו, כאשר לדידו לכל אחת מהעבירות יש צד אחר של חומרה, ברם, להבנתו, עדיין המקרה שלפנינו הוא חמור יותר.

13. אשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, טען ב"כ המאשימה, כי תסקיר נפגעת העבירה מיום 11/9/2022 מדבר בעד עצמו וכי והוא תסקיר חריג מבחינת חומרתו. התסקיר מתאר מתאר פגיעות קשות שנגרמו למתלוננת כתוצאה מהאירועים מושא כתב האישום המתוקן. העובדה שלמתלוננת לא היו הכוחות הנדרשים להשלמת מתן העדות בבית המשפט, כמשתקף אף בתסקיר, אך ממחישה את מידת הנזק וחומרתו. עוד עולה מן התסקיר, כי ישנה חשיבות להשתתפות פיצוי משמעותי על הנאשם, כחלק מהעונש, לטובת המתלוננת וזאת על מנת לאפשר למתלוננת לשקם את חייה.

14. **על סמך המפורט לעיל, ביקשה כאמור המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם, בנסיבותיהן, נע בין 5 ל- 10 שנות מאסר בפועל, וזאת לצד עונשים נלווים.**

15. ביחס לקביעת העונש בתוך המתחם, ביקש ב"כ המאשימה למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם. בעניין זה פירט ב"כ המאשימה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, וטען כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם את עברו הנקי ואת הודאתו במסגרת הסדר טיעון, גם אם באיחור. מן הצד האחר, נטען, כי מטעם ההגנה לא התבקש וממילא גם לא נערך תסקיר לעניין העונש, כך שאין בפנינו דבר מלבד דבריה של אחות הנאשם שהם בגדר משאלת לבה של העדה, שהנאשם הבין ולמד את הלקח. עם זאת, צריך לזכור כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי ואין בעניינו פרוגנוזה טיפולית כלשהי. בנוסף, יש לתת משקל מוגבל להודייתו של הנאשם, שכזכור עמדתו הראשונית, אותה ביטא במשך תקופה ארוכה, הייתה, כי מדובר בעלילת שווא.

לצד השיקולים הללו, מבקשת המאשימה לשקול את שיקול הרתעת הרבים והרתעת היחיד, שכן בסוג זה של עבירות, שהן עבירות שכיחות שקיים קושי רב בגיליון ובחשיפתן, יש לתת משקל גם לקושי זה.

16. לאור כל האמור, ביקש ב"כ המאשימה, כאמור, למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, ולצד זאת להטיל עליו מאסר על תנאי, קנס, ופיצוי משמעותי למתלוננת.

טיעוני הנאשם לעונש

17. מאידך גיסא, לעמדת ההגנה מתחם העונש ההולם בעבירות שביצע הנאשם, בנסיבות ביצוען, נע בין שנתיים עמוד 7

ל- 4 שנות מאסר בפועל.

18. בפתח טיעוניו לעונש, ביקש ב"כ הנאשם לעמוד על הנסיבות שהביאו לתיקון כתב האישום. לדבריו, ההצעה לתיקון כתב האישום באה לעולם בעקבות קשיים ראייתיים ממשיים שעלו כבר בחומר הראיות הגולמי, ואשר התחדדו בעת שמיעת עדותה החלקית של המתלוננת. עדותה של המתלוננת נפסקה, לטענת הסנגור, בטרם התחילה חקירתה הנגדית של זו על האירוע המרכזי המתואר בכתב האישום. למרות זאת, בית המשפט יכול היה להתרשם מקרוב מן הקשיים שעלו מאותה עדות. כשהמתלוננת עומתה עם הבעיות והקשיים העולים מגרסתה, היא נשברה ולבסוף ביקשה להפסיק את העדות. בשלב זה, ברור ונהיר היה לכלל הנוכחים באולם בית המשפט, כי אין בדעת המתלוננת לשוב יותר לדוכן העדים. באותו מעמד, ב"כ הנאשם שוחח, כך לטענתו, עם הנאשם, והנאשם, אשר ראה במו עיניו עד כמה קשה היא מלאכת מתן העדות בעבור המתלוננת, החליט לקחת אחריות על מעשיו ולהודות, והכל במטרה שלא להחזיר את המתלוננת שוב לדוכן העדים.

התנהלות זו של הנאשם, כך נטען, אך מלמדת על הבעת חרטה כנה מצדו, ועל קבלת אחריות מלאה למעשיו. בנסיבות העניין, מיותר היה להמתין לקבלת תסקיר לעניין העונש, בעניינו של הנאשם, שכן התנהלותו המתוארת לעיל מדברת בעד עצמה ומלמדת על גילוי אמפתיה מצדו למצבה המיוחד של המתלוננת. במיוחד אמורים הדברים בשעה שאת החלטתו האמורה להודות במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, קיבל הנאשם מבלי שהובטח לו דבר לעניין העונש הצפוי לו, ובבחינת יהא המחיר אשר יהא.

19. באשר לנסיבות ביצוע העבירות, טען הסניגור, כי כתב האישום המתוקן לא זו בלבד שרוכך בהשוואה לכתב האישום המקורי, אלא עבר שינוי מהותי של ממש. לאחר תיקונו אין עוד מדובר בתיק של "אינוס", אלא בתיק שעניינו בעבירה שונה לחלוטין, וחמורה הרבה פחות, שעניינה מעשה מגונה בכוח.

20. בעניין מתחם העונש אותו ביקש ב"כ המאשימה לאמץ (בין 5 ל- 10 שנות מאסר), טען ב"כ הנאשם שלא מצא בפסיקה מתחם עונש רלוונטי שאף מתקרב למתחם האמור, וזאת גם במקרים שבהם העבירה בוצעה בנסיבות חמורות יותרמאלה שבעניינו. את שני גזרי הדין אליהם הפנה ב"כ המאשימה, ביקש הסנגור לאבחן מעניינו, שכן בשניהם כאחד דובר על פורצים שנכנסו לדירות באופן אקראי ותוך כדי כניסתם הם ביצעו את אותה עבירה בה הורשע הנאשם. לדבריו, בית המשפט העליון כבר עמד על הפער הקיים, בהיבט של החומרה, בין עבירות מין המבוצעות ע"י טורף שאורב לטרפו ובוחר בו באקראי, לבין כאלה שמבוצעות במסגרת קשר זוגי בין אנשים שיש ביניהם קשר שבמסגרתו הם קיימו, או מקיימים ביניהם, יחסי מין בהסכמה (ע"פ 2346/98 ימיני נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים, 24.08.1998) (להלן: "הלכת ימיני")).

21. בבואו להתייחס לפסיקה הנוהגת, טען הסניגור, כי גזרי הדין שהובאו על ידי המאשימה אינם דומים בנסיבותיהם ובחומרתם למקרה דנן. בטיעוניו הוא ביקש להפנותנו לגזרי דין אחרים שלעמדתו רלוונטיים הרבה יותר למקרה שבפנינו, באשר הם עוסקים במקרים בעלי נסיבות ומאפיינים דומים יותר לעניינו. בחלקם, כך על פי הנטען, הנסיבות היו חמורות יותר ובכל זאת הטילו בתי המשפט עונשי מאסר שהגיעו לכל היותר ל- 3 שנים.

בעניין מדיניות הענישה הנוהגת, נטען על ידי הסנגור כי, חיפוש שנערך על ידו בפסיקה שדנה בתיקים של עבירות מין ועבירות אלימות, מלמד על כך שטווחי הענישה בתחומים אלה הם אין-סופיים. משכך, שומה על בית המשפט, בטרם יחליט להסתמך על גזר דין כזה או אחר, לבדוק היטב את קווי הדמיון בין עובדותיו לעובדות המקרה שבפנינו, ואל לו להסתפק בקיומה של התאמה בעניין מהות האישום והראות החיקוק. בעניינו של הנאשם, הקווים המאפיינים של האירועים, שאחריהם עלינו לתור במסע החיפוש בפסיקה המשווה, הם אלה: (1) - אירוע בין בני זוג; (2) - עבירות מין מלוות בעבירת אלימות; (3) - הרקע למעשים הוא קיומו של חוסר שביעות רצון של בן זוג מהתנהלות בת זוג, שמעוניינת להיפרד ממנו - התנהלות שנתפסת בעיני בן הזוג כהתנהלות מוטעית שפוגעת בכבודו ובדימויו העצמי.

22. על סמך טיעוניו בפנינו, עתר ב"כ הנאשם לקביעת מתחם עונש הולם אחד הנע בין שנתיים ל-4 שנות מאסר, כאשר לטעמו יש להטיל על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של מתחם זה.

23. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בנסיבות חייו הקשות של הנאשם. אדם בן 42, ללא עבר פלילי, שעבד כסוהר עד לרגע מעצרו. הנאשם הוא בן למשפחה דלת אמצעים ועם זאת מדובר עדיין במשפחה חמה ואוהבת. המשפחה מורכבת מ-7 אחים ואחיות שכולם כאחד אנשים נורמטיביים המנהלים חיים תקינים. הנאשם הוא הרביעי במספר במשפחה, כשמעליו היה אחיו המנוח ז"ל, אשר היה קרוב לנאשם, ומבחינתו היה מגדלור שמסתכלים עליו. האח המנוח נפטר במסגרת פעילות מבצעית כששני האחים - הנאשם ואחיו ז"ל, היו בעיצומו של שירותם הצבאי. אירוע הפטירה של האח המנוח טילטל את המשפחה והביא לפירוקה, שכן אביו של הנאשם נכנס בעקבותיו לדיכאון קשה, ההורים נפרדו, ואביו של הנאשם נפטר לאחר מכן, בגיל צעיר מאוד. מאותו רגע אמו של הנאשם קיבלה על עצמה את עול גידול המשפחה וניהול הבית. הגם שלמתבונן מבחוץ נראה הנאשם כמי שהצליח להתגבר על אירוע הפטירה הטרגי של אחיו המנוח, ולהמשיך הלאה, הרי שבפועל גרם האירוע להתרסקותו של הנאשם. הנאשם המשיך בשירותו כלוחם חרף היותו זכאי להפסקת השירות מרגע הפטירה המצער הנ"ל, ולאחר סיום שירותו הצבאי בתור לוחם, הוא המשיך לשרת בצבא במשך 7 שנים נוספות, במסגרת שירות קבע. בתומן של אלה הוא השתחרר מהצבא, התחיל לעבוד במעבר הגבול ובשלב מאוחר יותר הוא החל את עבודתו בשב"ס כסוהר. במסגרת תפקידו האחרון, הוא קיבל תעודות הערכה רבות והוכרז כסוהר מצטיין.

לטענת ב"כ הנאשם, כל מי שקורא את כתב האישום המתוקן, לא יכול אלא לראות את המצוקה של הנאשם, אשר חתר את עצמו בסכין והכניס את האקדח לפיו. רק היום, אחרי תקופה ארוכה של מעצר ושל חשבון נפש שהנאשם ערך עם עצמו, הוא מבין שהוא לא טיפל כנדרש בטרומה ובדיכאון שלתוכם נשאב בעקבות מות אחיו, ורק היום הוא מבין ומפנים שהוא זקוק לקבלת טיפול.

24. במענה לשאלת ב"כ המאשימה מדוע לא התבקש תסקיר מטעם שירות המבחן בעניינו של הנאשם, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם הביע חרטה ולקח אחריות על מעשיו, הודה בכתב האישום המתוקן, וביקש לטעון לעונש מהר ככל הניתן. זאת בעיקר בשל העובדה שהנאשם נתון בתנאי מעצר קשים לאין שיעור מתנאי מעצר של כל אדם אחר, בשל תפקידו האחרון כסוהר המכתיב את תנאי החזקתו במעצר, לרבות מקום מעצרו, באגף טעוני הגנה בתא המיועד ללובשי מדים. בשל מורכבות נתוניו הנאשם לא זוכה לקבלת תנאים והטבות ואף לא לטיפול

. לטענת הסנגור, הנאשם שיתף אותו בדברים שידועים לו בתוקף תפקידו כסוהר, שלפיהם במקום המעצר המיוחד האמור, הוא לא צפוי להיות משולב בקבוצת טיפול. נסיבה אחרונה זו אמורה להילקח על ידי בית המשפט בחשבון בעת גזירת דינו של הנאשם, שכן הנאשם צפוי לרצות את עונש המאסר שיוטל עליו במסגרת גזר הדין עד היום האחרון, וזאת בשל הקושי לקבלת שחרור מוקדם ממאסר בהעדר שילוב בקבוצה טיפולית מתאימה.

25. באשר לנזק שנגרם למתלוננת, התייחס ב"כ הנאשם לתסקיר נפגעת העבירה, וטען כי הוא אינו חולק על הפגיעה שנגרמה למתלוננת. הנאשם עצמו הבין שההתנהלות שלו אינה תקינה, בלשון המעטה. עם זאת, לאחר קריאת התסקיר הארוך והמפורט שנערך בעניינה של נפגעת העבירה, לא ניתן אלא לתהות מדוע בחרה קצינת המבחן להמעיט בהשפעתה והשלכותיה של מערכת היחסים הקודמת שהייתה למתלוננת עם בן זוגה הקודם, על מצבה הנוכחי של המתלוננת.

26. עוד טען ב"כ הנאשם, שאין לזקוף לחובת הנאשם את ניהול המשפט. כתב האישום המתוקן הוא הראיה הטובה ביותר לכך שהמשפט לא התנהל לחינם. עוד נטען על ידו, כי ככל שכתב האישום היה מוגש מלכתחילה בגרסתו המתוקנת, הנאשם כלל לא היה עצור. בנסיבות העניין, שהיית הנאשם במעצר במשך תקופה ממושכת, היא נסיבה שיש לקחתה בחשבון, במיוחד לאור תנאי המעצר הקשים שבהם מוחזק הנאשם, בשל תפקידו האחרון.

27. בנסיבות העניין, כך נטען, אין לתת משקל לטענה בעניין שיקול הרתעת הרבים, שכן התיק מתנהל בדלתיים סגורות וגזר הדין שעשוי להינתן במסגרתו, בניגוד לטענת המאשימה, אינו צפוי להותיר אחריו הד ציבורי.

28. **סיכומם של דברים, הסניגור עתר לקביעת מתחם עונש הולם אחד הנע בין שנתיים מאסר ל- 4 שנות מאסר, כאשר לדידו יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם.** לעניין הפיצוי, טען הסניגור כי ברור לו שבית המשפט יטיל על הנאשם לשלם פיצוי כספי למתלוננת. ובאשר לסכום הפיצוי, הודיע הסנגור, כי הוא מותיר אותו לשיקול דעת בית המשפט.

29. דברי הנאשם - בדבריו בפנינו, הביע הנאשם חרטה ובושה על מעשיו. הנאשם ציין שהוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו ובגינום הוא מבקש את סליחת המתלוננת. הנאשם ביקש להביע צער על כל רגע ורגע שפגע במתלוננת. כמו כן, ציין הנאשם כי היום הוא מודע לכך שהוא היה צריך לעבור טיפול בעקבות מות אחיו המנוח. עוד סיפר הנאשם על תנאי מעצרו הקשים שנובעים מתפקידו הקודם כסוהר, וציין כי במסגרת תפקידו האמור הוא עבד כל הזמן בבית הסוהר גלבוע, ולא עבר למקום אחר בגלל המחלה הקשה שממנה סבל בנו והצורך ללוות אותו לטיפולים רפואיים.

דין והכרעה

30. על פי סעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, שמשמעותו קיומו של יחס

הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

31. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור את עונשו של נאשם בגיר, בית המשפט נדרש לערוך בחינה תלת שלבית. בשלב הראשון, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד, או במספר אירועים. בשלב השני, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם על פי אמות המידה שנקבעו בסעיף 40ג' לחוק העונשין, שהן: הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי המפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין. בשלב השלישי, יקבע העונש הראוי לנאשם בתוככי המתחם, או תוך סטייה ממנו, אם החוק מאפשר זאת (סטייה לקולא בהסתמך על שיקולי שיקום בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין, או סטייה לחומרא בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור בהתאם לסעיף 40ה' לחוק העונשין) (ראו לדוגמה -ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים, 05.08.2013); ע"פ 3244/22 מדינת ישראל נ' אליהן ערן, (פורסם במאגרים המשפטיים, 20.09.2022); אורן גזל-אייל "מתחמים לא הולמים: על עקרון ההלימה בקביעת מתחם העונש ההולם", משפטים על אתר ו, עמ' 4, תשע"ג-2013).

יש לציין, כי רשימת השיקולים שעל בית המשפט לקחתם בחשבון בבואו לגזור את הדין, אינה רשימה סגורה. השיקולים שנמנו לעיל אינם באים לגרוע מסמכותו של בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת המתחם או נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לשם קביעת העונש המתאים (סעיף 40 יב' לחוק העונשין).

32. עבירה אחת או ריבוי עבירות - כפי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם הורשע ב"ריבוי עבירות". בפסיקה נקבע כי מקום בו עסקינן במספר עבירות אשר קיים ביניהן קשר ענייני הדוק, ואשר ניתן להשקיף עליהן כעל מסכת עבריינית אחת, הרי שאלה ייחשבו לאירוע אחד (ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים, 29.10.2014); ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל, (פורסם במאגרים המשפטיים, 03.09.2015); ע"פ 1272/22 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים, 03.05.2022)). אם מדובר בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותה אירוע.

33. בענייננו, לית מאן דפליג שניתן להתייחס לכלל העבירות שבהן הורשע הנאשם כאל אירוע אחד, לצורך קביעת המתחם, בהתקיים קשר ענייני הדוק בין המעשים.

34. בנסיבות אלו, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד למכלול מעשי הנאשם.

מתחם העונש ההולם

35. כאמור, מתחם העונש ההולם נקבע על פי הערך החברתי המוגן שנפגע עקב ביצוע העבירה ומידת הפגיעה

בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

36. כפי העולה מכתב האישום המתוקן, הנאשם הורשע בביצוע עבירת מין אחת - מעשה מגונה בכוח, ובמספר עבירות אלימות, לרבות תקיפת בת זוג, איומים, כליאת שווא, סחיטה באיומים, לצד עבירת רכוש - הסגת גבול, ועבירה נוספת של הטרדה באמצעות מתקן בזק.

37. **הערכים החברתיים המוגנים** - עבירת המין שביצע הנאשם במתלוננת, ככל עבירות המין, כרוכה בפגיעה בערכים חברתיים חשובים ורבים, לרבות ההגנה על שלומו, בטחונו, נפשו, כבודו והאוטונומיה על גופו של נפגע העבירה.

38. בתי המשפט, עמדו לא אחת על חומרתן של עבירות המין, ויפים לעניין זה הדברים שהובאו ב- ע"פ 9994/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים, 11.08.2008) :

"על חומרתם הרבה של מעשי מין המתבצעים בזולת בהעדר הסכמה מרצון אין צורך להכביר מילים. הפסיקה השיפוטית ביחס לעבריינות הפלילית בתחום זה מוליכה מזה שנים קו בולט של החמרה בדין הן בהיבט הגמול והן בהיבט ההרתעה. הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחון הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמאותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבת עבריינות המין בפועל ובפוטנציה" (שם, פסקה 14). נוכח דברים אלו, בית משפט זה קבע כי, ככלל, מדיניות הענישה בעבירות מין צריכה לגלם את הנזקים המשמעותיים שנגרמים לנפגעי העבירות, כמו גם להעביר מסר הרתעתי ברור לעברייני מין פוטנציאליים, אשר יתבטא בהטלת עונשים כבדים על המורשעים בעבירות אלה תוך בידודם מן החברה [...]. על חומרתן של העבירות בהן הורשע המשיב ועל הצורך בענישה מחמירה בגין ניתן ללמוד אף מעונשי המקסימום הקבועים בצידן - אשר עומדים על 16 שנות מאסר בעבירת האינוס ו-7 שנות מאסר בעבירת מעשה מגונה בכוח (סעיפים 345(א) ו-348(ג1) לחוק העונשין, בהתאמה) - וכן מן העונשים המזעריים הקבועים להן, אשר לא יפחתו מרבע העונש המרבי הקבוע לכל אחת מן העבירות (למעט חריגים)."

39. באשר לעבירות מין במשפחה המבוצעות ע"י אדם כלפי בת זוגו בתוך ביתה, אפנה לדבריה של כב' השופטת ד' ברק ארז בע"פ 269/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים, 18.10.2012):

"תפקידו של המשפט להגן מפני תקיפות מיניות גם כאשר הן מתרחשות בבית, בין קרובים, או בני זוג בהווה או בעבר. למעשה, דווקא פגיעות מסוג זה הן קשות במיוחד, כאשר מתברר כי

המקום שאמור לספק את השקט והביטחון הוא המקום שבו אורבת הסכנה. אל לו למשפט להיעצר על מפתן הדלת. ברוח המימרה הידועה - "ביתו של אדם הוא מבצרו" - ביתם של כל איש ואישה צריך להיות מבצרם."

כך גם בעניין רע"פ 8136/18 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים, 07.05.2020), נקבע כי :

"למרבה הצער, לאחרונה רבו מקרי אלימות נגד נשים, בפרט בתוך מערכת היחסים הזוגית. תופעה חמורה זו יש להוקיע מכל וכל. הגינוי החברתי צריך למצוא ביטוי מעשי בענישה מחמירה ומרתיעה ביחס למי שהורשעו בעבירות מין ואלימות כלפי בנות זוגן."

40. באשר לעבירות האלימות שביצע הנאשם כלפי המתלוננת, הרי שאלה פוגעות בערכים מוגנים חשובים לא פחות, הנוגעים לשלמות גופו של אדם, כבודו ותחושת הביטחון שלו. כאשר מעשים אלה מכוונים כלפי בן משפחה, הם פוגעים, בנוסף, גם בשלמות המשפחה ובזכותו של אדם לביטחון בתוך ביתו (ראו פסקי-דין של בית משפט זה ב- תפ"ח (מחוזי נצרת) 6314-03-16 מדינת ישראל נ' פלוני, (פורסם במאגרים המשפטיים, 06.10.2016; ו- תפ"ח 28192-05-16 (מחוזי נצרת) מדינת ישראל נ' פלוני, (פורסם במאגרים המשפטיים, 31.01.2018).

כך, במסגרת ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים, 11.10.2007) נקבע כי:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג. באלימות במשפחה, נגישותם של קרבתות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

41. כך גם ב- רע"פ 8144/21 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים, 07.12.2021), נקבע כי:

"בית משפט זה שב ועמד לא אחת על הצורך לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה בגין ביצוע

עבירות אלימות במשפחה, ובפרט עבירות אלימות המופנות כלפי בת זוג, שמא תחילתה של אלימות זו סופה בתוצאה טראגית של ממש, כפי שארע לא פעם".

42. בנסיבות העניין, אין ספק כי עניין לנו בפגיעה חמורה ומשמעותית בערכים המוגנים. לא נחטא לאמת אם נאמר, כי מידת הפגיעה היא בינונית גבוהה, וזאת בשים לב לטיב המעשים המיוחסים לנאשם, נסיבות ביצועם, ושעה שאלה בוצעו כלפי בת זוגו של הנאשם בעת ששהתה זו בביתה, שאמור להיות מבצרה, ושב המתלוננת אמורה להרגיש בטוחה ומוגנת. תחילה ביצע הנאשם במתלוננת מעשי אלימות משפיליים בתוך ביתה, ניפץ כלים במטבח ושפך על ראשה תבלינים, לקח ממנה את הטלפון הנייד ובכך מנע ממנה את האפשרות להיחלץ מהסיטואציה אליה נקלעה. לאחר מכן המשיך הנאשם במעשים חמורים עוד יותר, וביצע בבת זוגו מעשה מגונה בכוח, תוך שהוא מושך אותה בכוח לחדר השינה, משכיבה בכוח על המיטה, קורע את בגדיה, ולאחר ביצעו זממו, המשיך הנאשם וכלא את המתלוננת בחדר השינה, תוך שהוא מפעיל כוח ומאיים על המתלוננת. מעשיו של הנאשם לא פסקו במתואר לעיל, אלא שבהמשך, ובשתי הזדמנויות שונות, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת, באחד האירועים הוא השתמש בנשק חם שהיה לו מכוח תפקידו ברשויות האכיפה, והפעיל על המתלוננת איום כי יפיל אותה בגרימת מותו. ובאירוע אחר שאירע לאחר שהנאשם והמתלוננת נפרדו זה מזו, הנאשם נכנס לביתה של המתלוננת בצורה טורדנית, ודקר את עצמו בסכין בניסיון להחזיר אליו את המתלוננת.

אין חולק כי מדובר במעשים חמורים שהביאו לפגיעה קשה במתלוננת, בשים לב לנסיבות ביצועם. במסגרת מעשים אלה הנאשם חילל את גופה של המתלוננת, רמס את כבודה, הפעיל על המתלוננת כוח פיזי ונפשי, והכאיב לה הן פיזית והן נפשית.

43. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** - הרי שבין הנסיבות המנויות בסעיף 40ט' לחוק העונשין, ניתן למנות את הנסיבות הבאות :

43.1 תחילה, יש להדגיש את העובדה שאין מדובר באירוע בודד, אם כי במסכת מעשי אלימות, תקיפה ואיומים שביצע הנאשם כלפי בת זוגו ב 3 מועדים שונים, כל זאת על רקע ההחלטה של בת זוגו להיפרד ממנו.

43.2 חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הינו מלא, במובן זאת שלא הייתה למאן דהוא השפעה על הנאשם בעת שהחליט לבצע את העבירות.

43.3 הנאשם, הוא אדם בוגר, בר-דעת, עבד בגופי האכיפה, ואמור להבין היטב את חומרת מעשיו ואת הפסול הגלום בהם. בידי הנאשם היה מצוי הכוח להימנע מביצוע כל אחד ואחד מאירועי התקיפה המינית ו/או הגופנית והאיומים, מושא הרשעתו בדין, אך הוא בחר שלא לעשות כן. באחד האירועים הוא אף ניצל את מעמדו כדי להטיל אימה על המתלוננת, בעת שהשתמש באקדחו ואיים על המתלוננת כי יגרום להפללתה בגרימת מותו.

43.4 לענין התכנון לביצוע העבירות, הרי שמעיון בכתב האישום המתוקן, עולה, כי האישום הראשון מייחס לנאשם מעשים שבוצעו בעקבות מריבה שהתפתחה בין הנאשם לבין המתלוננת. משכך קשה לקבוע שלמעשים אלה קדם תכנון מוקדם כלשהו מצד הנאשם. ביחס לאישום השני המצב שונה קמעא. במסגרתו של אישום זה, כזכור, עלה בידי הנאשם להיכנס לבית המתלוננת, לאחר שזו מיאנה לפתוח לו את הדלת, וזאת רק לאחר שהנאשם ניתק את זרם החשמל בבית המתלוננת. בעקבות כך, ולאחר שסברה לתומה כי הנאשם עזב את המקום, פתחה המתלוננת את דלת הבית על מנת להרים את מפסק החשמל, או אז נכנס הנאשם לתוך הדירה. גם אם קשה לקבוע בצורה חד משמעית כי מדובר במעשים שבוצעו לאחר תכנון מוקדם, עדיין מדובר במעשים שבוצעו בתחום מסוים ובעורמה, והדברים יפים גם ביחס לאירוע הכניסה האחרון של הנאשם לדירה, מיום 30/9/2021, שבמסגרתו נכנס הנאשם לדירת המתלוננת והמתין להגעתה, מבלי שהיו מצויים ברשותו מפתחות הדירה.

43.5 באשר לנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה מביצוע העבירות, הרי כידוע, בעבירות מין אין צורך בתסקיר נפגע עבירה כדי להעריך שלמעשי העבירה יש השפעה טראומתית על הנפגע. נפסק לא אחת, כי מדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן, וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה (ראו - ע"פ 6695/08 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים, 26.01.2009); ע"פ 6877/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים, 25.06.2012); וכן ראו ע"פ 9283/16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים, 24.01.2018)).

בנסיבות המקרה דנן, ומעבר לנזק הגלום והטבוע בעבירות שביצע הנאשם בבת זוגו לשעבר, המתלוננת, הרי שניתן ללמוד על מידת הפגיעה במתלוננת גם מתוך תסקיר נפגעת העבירה, המשקף פגיעה עוצמתית וממשית במתלוננת, שנמצאת כיום במצב של פוסט טראומה, בהתאם לאבחון פסיכיאטרי שנערך בעניינה.

לא נעלמה מעיני העובדה שבהתאם לתסקיר נפגעת העבירה, למשקעי עבר שונים שכבר היו אצל המתלוננת, לרבות מצב חיים מורכב וקשיים שחווה עם בעלה לשעבר, ישנה השלכה מסוימת על מצבה של המתלוננת כיום, ברם אינני סבורה כי בקיומם של אלה יש כדי להמעיט מחלקו של הנאשם בגרימת הנזק למתלוננת במידה משמעותית, ובוודאי שאין לומר כי במשקעי העבר האמורים יש כדי לבטל את חלקו האמור של הנאשם.

43.6 באשר לאלימות של הנאשם כלפי נפגעת העבירה, הרי שגם כאן הכף נוטה לחובתו של הנאשם. מעשיו של הנאשם לוו באלימות פיזית מצדו, כך שמעבר לנזק הנפשי שהותיר הנאשם במתלוננת, כתוצאה מהמעשה המגונה שהוא ביצע בה בכוח, מעשי הנאשם גרמו למתלוננת חבלות וסימנים כחולים על גופה. מעבר לכך, ניתן ללמוד על חומרת מעשי

הנאשם במתלוננת, גם עת כלא אותה בחדר השינה ומנע ממנה לצאת מהחדר, ואיים עליה שיהרוג אותה. רק אחרי תחינות, אפשר הנאשם למתלוננת לצאת למטבח כדי לשתות מים.

44. **מדיניות הענישה הנהוגה** - בית המשפט העליון עמד פעמים רבות על חומרתן היתרה של עבירות המין והאלימות במשפחה, ועל הצורך להחמיר בענישה בגין, תוך מתן משקל לשיקולי הרתעה אישית וציבורית, לצד שיקולי גמול והגנה על שלום הציבור.

45. ראוי להוסיף בהקשר זה, כי מתחמי הענישה בעבירות מין, לרבות אלו הנוגעים ל "מעשה מגונה בכוח" משתנים ממקרה למקרה, ומושפעים ממספר פרמטרים המשליכים על הערכת החומרה, ובהם עוצמת הפגיעה המינית, מידת הכוח שנעשה בו שימוש, משך הפגיעה ועוד (ראו תפ"ח 13696-11-14 (באר שבע) **מדינת ישראל נ' חכים**, (פורסם במאגרים המשפטיים, 09.02.2016); ו- תפ"ח (מחוזי נצרת) 6334-03-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (טרם פורסם)). בסופו של יום, קביעת המתחם תלויה בנסיבות המקרה הספציפי (ראו- ע"פ 207/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים, 01.02.2015)).

46. כאמור, ב"כ המאשימה הפנה אותנו לשני גזרי דין, האחד תפ"ח (מחוזי- ים) 661/09 **מדינת ישראל נ' מזרחי** (27.10.2010), שעליו הוגש ערעור לבית המשפט העליון, שנדון במסגרת ע"פ 9064/10 **פלוני מדינת ישראל** (8.11.11), שם אישר בית המשפט העליון עונש של 6 שנות מאסר בפועל שהושת על נאשם שהורשע בעבירות של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות, כניסה והתפרצות למקום מגורים בנסיבות מחמירות. באותו מקרה, התפרץ הנאשם לבית שכנתו הנשואה, כשהוא רעול פנים ומצויד בסכין, נכנס לחדר השינה שלה והתיישב על גופה בעודה ישנה במיטתה. הנאשם החל לשפשף בידו את איבר מינה של המתלוננת מעל הבגדים. הנאשם סימן לה באצבעו שתהיה בשקט ונופף לכיוונה בסכין. הנאשם הפשיל את מכנסיו, הוציא את איבר מינו הזקוף וקירב אותו לפניה של המתלוננת, נגע עם איבר מינו בגופה של המתלוננת באזור הירך או הבטן. בניסיונה להתנגד לנאשם ולהוציא את הסכין מידו, נגרם למתלוננת חתך עמוק באצבעות כף ידה. הנאשם המשיך לנסות להשכיב את המתלוננת, אך בשלב מסוים המתלוננת הצליחה להשתחרר ולהזעיק את השכנים.

גזר דין אחר אליו הפנה ב"כ המאשימה ניתן בתפ"ח (תל- אביב- יפו) 16334-11-19 **מדינת ישראל נ' דהרי** (22.03.2021). גם שם הטיל בית המשפט המחוזי על הנאשם עונש של 6 שנות מאסר בפועל. באותו מקרה הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, שכלל עבירות של מעשה מגונה בכוח (שני מעשים), וכניסה והתפרצות למקום מגורים. גם באותו מקרה התפרץ הנאשם לדירה של המתלוננת בעת שזו ישנה, התחיל ללטף את חזה, ואז המתלוננת התעוררה משנתה והתחילה לצרוח בבהלה. הנאשם כיסה את פיה כדי להשתיקה, והשתרע על גופה. בהמשך אחז הנאשם בירכיה, פיסק את רגליה ונשען עליה עם גופו, כאשר איבר מינו נמצא בסמוך לאיבר מינה, וזאת כדי למנוע ממנה לסגור את רגליה. במהלך ההתנגדות של המתלוננת, אחז הנאשם בכפות ידיה וכופף את אצבעותיה לאחור, ובכך גרם לה לכאב. בהמשך ניסה הנאשם להוריד את מכנסיו, אך בשל התנגדותה של המתלוננת, הדבר לא עלה בידו. או אז הצליחה המתלוננת להדוף את הנאשם מעל גופה ולהימלט לכיוון דלת הדירה.

47. ב"כ הנאשם הפנה, מנגד, לפסיקה שכללה : תפ"ח (מחוזי נצרת) 32317-01-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (13.10.2020), שבמסגרתו הורשע הנאשם בעבירות אינוס ואלימות כנגד בת זוגו בנסיבות מחמירות, ובית המשפט קבע מתחם עונש הנע בין 3 ל-6 שנים.

בנוסף, הפנה ב"כ הנאשם ל- תפ"ח (מחוזי חיפה) 37527-11-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (טרם פורסם), אשר אושר ע"י בית המשפט העליון ב- ע"פ 3259/15 **ברק נ' מדינת ישראל** (30.3.2016) (להלן: "**עניין ברק**"), ושבמסגרתו נדון עניינו של נאשם אשר תקף את בת זוגו בשני אירועים שהתרחשו בשני ימים עוקבים. ביום הראשון הנאשם תקף את בת זוגו, איים עליה בפגיעה ברכושה וכלא אותה בחדר השינה במשך הערב והלילה, וביום שלמחרת ביצע הנאשם בבת זוגו מעשה מגונה, בכך שבניגוד לרצונה הרים בכוח את בגדיה, רכן מעליה וניסה להחדיר את איבר מינו החשוף לפיה, כשהוא אוחז בה בלסת ובפנים. באותו מקרה הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות בכליאת שווא, איומים, תקיפת בת זוג, הדחה בחקירה, מעשה מגונה (על פי סעיף 348(ג) לחוק העונשין), וניסיון למעשה סדום בנסיבות אינוס. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין שנתיים ל- 4 שנות מאסר בפועל, ובסופו של יום גזר על הנאשם מאסר בפועל למשך שנה וחצי, תוך סטייה לקולא ממתחם הענישה משיקולי צדק לאור מצבו הרפואי של הנאשם. ערעור שהגיש הנאשם על גזר הדין לבית המשפט העליון, נדחה.

עוד הפנה ב"כ הנאשם ל- תפ"ח (מחוזי נצרת) 34140-11-16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, שבמסגרתו הורשע הנאשם ב- 4 עבירות של אינוס שבוצעו באשתו. במסגרת גזר הדין שניתן בעניינו נקבע מתחם עונש שנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר בפועל ועל הנאשם הוטל עונש של 3 שנות מאסר בפועל. עוד הפנה הסניגור ל- תפ"ח (מחוזי מרכז) 29983-04-11 **מדינת ישראל נ' הילמן** (20.2.2014), גם שם הנאשם הורשע בעבירות אינוס ומעשה סדום שבוצעו כלפי בת זוגו לשעבר, יומיים בלבד לאחר שזו ביקשה לסיים את הקשר שבין השניים. הנאשם הכריח את המתלוננת באיומים להתפשט ולבצע בו מין אורלי, ובהמשך החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, בניגוד להסכמתה. בגין מעשיו אלה, בית המשפט גזר עליו עונש של 3 שנות מאסר בפועל.

בנוסף, הפנה הסניגור ל- תפ"ח (מחוזי חיפה) 54854-10-13 **מדינת ישראל נ' מהיוב** (16.9.2014) (להלן: "**עניין מהיוב**"). באותו תיק נדון עניינו של נאשם אשר אסף טרמפיסטית אותה הכיר מהישוב, סטה מהדרך, הוריד את המושב שעליו ישבה המתלוננת, קרע את חולצתה, הוציא את איבר מינו והתחיל לשפשף בו את גופה של המתלוננת, עד שהגיע לסיפוקו והכל בניגוד לרצונה של המתלוננת. לאחר מכן, שלף הנאשם את מכשיר הטלפון שבו ניסתה המתלוננת לצלמו, ודחף אותה אל מחוץ לרכב, הכל תוך גרימת חבלות למתלוננת. בגין מעשיו האמורים הורשע הנאשם בביצוע מעשה מגונה תוך שימוש בכוח (סעיף 348 (ג) לחוק העונשין), תקיפה הגורמת חבלה וגניבה. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 21 חודשי מאסר (שכוללים מאסר על תנאי) ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

48. מלבד הפסיקה שאלה הפנו הצדדים, עייתי בפסק-הדין בעניין **וקנין** (עליו עמדתי לעיל), שבו אישר בית המשפט העליון עונש שהוטל על נאשם צעיר אשר קיים קשר זוגי עם קטינה, ובמהלך הקשר הזוגי צילם אותה בעירום מלא כשהם מקיימים יחסי מין. במספר הזדמנויות הנאשם אף הכה את המתלוננת ובחלק מהמקרים גרם לה לחבלות בידיה, ברגליה ובצווארה. לא זו אף זו, אלא שבמהלך הקשר דקר הנאשם את המתלוננת

בישבה וגרם לה לחתך באורך מספר סנטימטרים, דימום וכאב רב, ועל רקע אירוע זה נפרדה ממנו המתלוננת. בשלב מאוחר, נודע לנאשם, כי למתלוננת ישנו קשר זוגי עם אחר, ובעקבות כך, בהזדמנות אחרת, איים עליה שיפגע בה מאחר ובגדה בו, היכה אותה מספר פעמים, ואף איים כי ידקור אותה ויחתוך את איבר מינה. במפגש אחר עם המתלוננת קיים איתה הנאשם יחסי מין בהסכמה, אך לאחר מכן ביצע בה מעשים מגונים בכוח בניגוד להסכמתה, תחת איומים ואלימות שהפעיל כלפיה. בגין אותם מעשים, הנאשם הורשע בביצוע מעשה מגונה בכוח (סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, בעילה אסורה בהסכמה, פגיעה בנסיבות מחמירות, תקיפת קטין הגורמת חבלה, ואיומים. בבואו לגזור את דינו של הנאשם, בית המשפט המחוזי התחשב בהודאת הנאשם שייתרה את שמיעת עדות המתלוננת, בגילו הצעיר וכן בעובדה שזהו מאסרו הראשון, וקבע מתחם ענישה הנע בין 30 ל- 45 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 32 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש על גזר הדין, נדחה.

עיינתי גם ב- ע"פ 7498/19 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (17.06.2020). גם שם דובר בנאשם צעיר אשר הורשע במעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, יחד עם נאשם אחר. המעשים המגונים בוצעו בדודתו של הנאשם האחר, לאחר שהשלושה שתו אלכוהול וחזרו לדירתו של בן זוגה הקודם של המתלוננת. בעת יציאתם מן הדירה, הנאשמים גררו את המתלוננת לחלקו הצדדי של הבניין, שם הפשיטו אותה ונגעו בגופה וניסו לפסק את רגליה, אך בהמשך היא הצליחה להשתחרר מהם, לאחר שהגיע אדם אחר. או אז הנאשם והנאשם האחר נמלטו מהמקום. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 21 ל- 40 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם, לאחר שהתחשב בגילו הצעיר, היעדר עבר פלילי, והליכים טיפוליים שעבר, עונש של 21 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון לא התערב במתחם העונש, אך בפסק-דינו הפחית את עונש המאסר בפועל שהושת על הנאשם ב- 6 חודשים.

עיינתי, בנוסף, בע"פ 1838/20, ע"פ 1880/20 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם במאגרים המשפטיים, 20.05.2021), שבמסגרתו אישר בית המשפט העליון את הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט זה שזיכה את הנאשם מעבירות של חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, אינוס, וכליאת שווא, והרשיע אותו בעבירה של מעשים מגונים בכוח (מספר מקרים) (לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין). דובר שם בנאשם שאייש תפקיד של מנהל סניף ביטוח לאומי שבו עבדה המתלוננת באופן קבוע. תוך ניצול מעמדו האמור ובנוסף לזה, מצוקתה הכלכלית של המתלוננת, הציע הנאשם למתלוננת עבודה נוספת, וכשהסכימה המתלוננת לבקר עם הנאשם במקום העבודה הנוסף, הסיע הנאשם את המתלוננת לצימר אותו שכן, ושם ביצע את המעשים המגונים שבהם הורשע. בגזר הדין שניתן בעניינו העמיד בית משפט זה את מתחם העונש ההולם על 20 עד 36 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם עונש של 24 חודשי מאסר בפועל.

49. לאור כל האמור לעיל, ובשים לב לכך שהעונש המירבי הקבוע בחוק בגין העבירה של מעשה מגונה בכוח בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין עומד על 10 שנות מאסר בפועל, ובהינתן העובדה כי המחוקק ראה לנכון לקבוע בעבירות מסוג העבירה דנן, עונש מזערי (סעיף 355 לחוק העונשין), ולאחר שנתתי את דעתי לרף האלימות, שאין להקל בה ראש, ועם זאת עדיין אין מדובר במעשים מן החמורים שידענו, ובהתחשב בשאר השקולים עליהם עמדתי לעיל, לרבות הערכים החברתיים המוגנים ומידת הפגיעה בהם, בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנהוגה, **דומני כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 36**

ל - 60 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

קביעת העונש הראוי לנאשם

50. בנסיבות העניין, ובהעדר נסיבות המצדיקות סטייה ממתחם העונש לקולא או לחומרא, יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם.

51. כידוע, העונש הראוי לנאשם נקבע על פי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40'א' לחוק העונשין. בין יתר השיקולים העומדים על הפרק, יש לבחון את - הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות לאור גילו, מידת הפגיעה במשפחתו, הנזקים שנגרמו לו מביצוע העבירות וההרשעה, נטילת אחריות וחזרה למוטב, נסיבות חיים קשות של הנאשם, עבר פלילי וכן שיתוף פעולה עם גורמי האכיפה.

52. בבחינת הפגיעה של העונש בנאשם, אין לומר כי הפגיעה היא חריגה או יוצאת דופן, זאת בשים לב לכך שמדובר באדם שאינו צעיר במיוחד וכן בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות וחומרתן. אינני מתעלמת בהקשר זה מכך שהעונש הצפוי לנאשם יפגע בו במידה מסוימת בשים לב לתפקיד האחרון אותו מילא ערב מעצרו, ואף במשפחתו, זאת בהתחשב במצב הרפואי שממנו סובל בנו והצורך להמשך מעקב רפואי. אולם כל ענישה הבאה לידי ביטוי במאסר בפועל כרוכה בהרחקתו של הנאשם מבני משפחתו ובהתמודדות של בני המשפחה עם קשיי החיים בכוחות עצמם בעת שהנאשם נתון במאסר.

53. לכף הזכות של הנאשם, יש למנות את הנסיבות הבאות :

- הנאשם נעדר עבר פלילי, ודומה כי עסקין באדם, שמלבד התנהלותו האלימה כלפי המתלוננת, ידע לנהל חיי משפחה ועבודה רגילים ונורמטיביים.

- בנוסף יש לציין לזכות הנאשם את העובדה שהוא לקח אחריות ולפי דברי בא כוחו לפנינו הוא גילה אמפתיה כלפי המתלוננת. כמו כן, הנאשם הודה בביצוע העבירות בשלב מוקדם, יחסית, של ההליך, הגם שהודאתו זו לא חסכה לחלוטין את העדת המתלוננת. הנאשם, שגילה לטענת בא כוחו אמפתיה כלפי המתלוננת, החליט לשאת באחריות המלאה על מעשיו ושלא להמשיך בגרימת מכאוב למתלוננת. הודאתו של הנאשם משקפת את קבלת הדין, ולצידה של זו טומנת היא בחובה קבלת אחריות למעשים והבעת חרטה עליהם. במקרה דנן, אף נשמעו מפיו של הנאשם דברי חרטה וקבלת אחריות, כך שהנאשם הביע צער על מעשיו, והיה מלא תקווה כי המתלוננת תגיע להשמעת הטיעונים לעונש כדי שתינתן לו ההזדמנות להתנצל בפניה על מעשיו ולבקש את סליחתה, תקווה שלא התממשה.

- עוד יצוין כי הנאשם נתון במעצר מאחורי סורג ובריח מאז 15/10/2021, על כל הקשיים הכרוכים בכך. בעניין הזה, נתתי אף את דעתי לטענות ב"כ הנאשם לעניין תנאי מעצרו הקשים של הנאשם, באגף טעוני

הגנה בשל תפקידו הקודם כסוהר.

- בנוסף, ראוי להוסיף ולציין בצד נקודות הזכות הנ"ל כי הנאשם גילה רצון לעבור הליך טיפולי. אומנם לא הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם, לאור רצונו הנטען לסיים את ההליך המשפטי מהר ככל הניתן, אך בעניין זה הסביר בפנינו בא כוח הנאשם את הקושי לעבור הליך טיפולי לאור תנאי מעצרו הקשים של הנאשם, מה גם שהנאשם הביע רצון כן להיות משולב בהליך טיפולי.

- בנוסף, יש לתת את הדעת גם לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, במיוחד לאחר מות אחיו, על ההשלכות הכרוכות בדבר והעובדה, כי הנאשם לא קיבל טיפול בעקבות הטראומה אותה חווה, לטענתו, בעקבות פטירת אחיו המנוח.

54. לאור המפורט לעיל, לו תישמע דעתי, הרי שיש למקום את עונשו של הנאשם בצידו הנמוך של מתחם העונש שנקבע, אך לא בצידו הקיצון, ולגזור עליו את העונשים הבאים:

א. 40 חודשי מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו, ביום 15/10/2021.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו עבירת אלימות או מין מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו עבירת אלימות או מין מסוג עוון, למעט איום.

ד. 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו עבירת איום.

ה. הנאשם ישלם פיצויים למתלוננת בסך 30,000 ₪.

הפיצויים ישולמו ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 01.02.2023, ובכל ראשון לחודש שלאחריו, כאשר אי תשלום אחד השיעורים יעמיד את מלוא הפיצוי לפירעון מיד.

ו. לאור מכלול הנסיבות ורכיבי העונש שהוטלו על הנאשם, כמפורט לעיל, אציע שלא לחייב את הנאשם בתשלום קנס כלשהו.

אוסילה אבו-אסעד,
שופט

הנשיאה - א. הלמן - אב"ד :

מסכימה.

אסתר הלמן, שופט
נשיאה

השופט י. שטרית:

מסכימה.

יפעת שיטרית,
שופט

הוחלט, אפוא, פה אחד לגזור על הנאשם את העונשים המפרטים בגזר דינה של השופטת א. אבו אסעד.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

אנו מתירות פרסום גזר הדין ללא כל פרט שעלול להביא לזיהוי פרטי המתלוננת, לרבות שמו של הנאשם.

ניתן והודע היום כ"ג חשוון תשפ"ג, 17/11/2022 במעמד הנוכחים.

אוסילה אבו-אסעד,
שופט

יפעת שיטרית,
שופט

אסתר הלמן, שופט
נשיאה

הוקדעלדיליאורממן